

Tom Sharpe o com “fer riure la gent”

L'escriptor britànic va morir avui fa deu anys a Llafranc, a la seva Costa Brava estimada

Tom Sharpe, a la seva residència de Llafranc JORDI SOLER.

Tom Sharpe, un dels escriptors més sorneguers i àcids de la literatura britànica d'aquest segle, va morir avui fa deu anys –un mes després d'haver fet 85 anys– al seu refugi de Llafranc. Allà s'havia convertit en un enamorat de la Costa Brava i de l'Empordà. Tot i que no va fer mai cap gran esforç per entendre el català –tampoc el castellà– va reivindicar el sistema sanitari del país, el qual va haver de visitar sovint per les complicacions derivades de la diabetis que feia anys que tenia. Sharpe exercia de cavaller britànic, capaç de riure's sobretot d'ell mateix. Tot i que va tenir un èxit gairebé planetari amb la sèrie Wilt, la seva vida, al principi, no va ser fàcil. A Sud-àfrica el van tancar a la presó de Maritzburg,

acusat de subversiu i comunista perillós, com a conseqüència d'haver escrit contra la segregació racial al país i haver estrenat el 1961 Natal, sobre el règim de l'apartheid. El van acabar deportant.

El següent destí, el campus de Cambridge, va ser un espai inspirador per a la publicació de les seves primeres novel·les als anys setanta. Sharpe sempre va ser un rebel, primer contra l'educació del seu propi pare, un ministre de l'Església anglicana. La repressió va ser tan exagerada que ell mateix, amb el seu sentit de l'humor clàssic, va afirmar que el seu pare havia evolucionat del socialisme al nacionalsocialisme.

La sàtira va esdevenir la seva gran zona de confort. I d'aquí va sorgir Henry Wilt, l'home que el portaria a la fama en una primera obra en què el diàleg del protagonista amb la policia sobre una nina inflable entronca amb l'humor irreverent que aquells anys ja practicaven els Monty Python a la BBC. La sèrie de cinc novel·les protagonitzades per Wilt, amb milions d'exemplars venuts, va marcar un abans i un després de la seva carrera.

El 1995 va instal·lar-se a la Costa Brava i tots els que el van conèixer en parlen bé, tot i que sovint no se sabia si parlava seriosament o et prenia el pèl. L'enamorament va tenir lloc abans, el 1989, quan va visitar Llafranc amb el seu representant, i s'hi va acabar establint temporalment uns quants hiverns a l'hotel Llevant. A la casa que va acabar comprant a Llafranc hi va escriure Wilt s'ha perdut (2004), Els Grope (2009) i L'herència de Wilt (2010). Montserrat Verdguer li va fer de secretària personal i marmessora literària. L'escriptor li va deixar la seva herència, o sigui tots els manuscrits de novel·les i obres de teatre, la correspondència personal i les fotografies. Quan va morir, Sharpe havia començat a escriure la seva autobiografia.

Verdaguer va cedir el 2015 el fons de l'escriptor a la Universitat de Girona. Estava format per uns 1.200 llibres de la biblioteca de l'escriptor i més d'un centenar de versions d'una vintena d'obres. La important presència de llibres de P.G. Wodehouse, Evelyn Waugh o John Buchan ja deixa entreveure quines eren les seves principals referències literàries. A Palafrugell Verdguer va fer-hi una fundació.

“He made people laugh” (“Va fer riure la gent”), aquesta és la llegenda que Sharpe va demanar que figurés a la seva làpida que preveia a Northumberland, on va viure de petit, però la família va optar per incinerar-lo, i d'aquesta manera les cendres s'han pogut repartir pels llocs que ell també estimava. Una part important són les

que hi ha dipositades al nínxol número 9 del cementiri de Mieres, poble originari de la família de Verdaguer i que Sharpe va triar com a segona opció per ser enterrat.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 06-06-2023, Pàgina 28

-El Punt Avui. Nacional 06-06-2023, Pàgina 28

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2297810-tom-sharpe-o-com-fer-riure-la-gent.html>